

συνέντευξη

ΣΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ SUI GENERIS ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟ «90 ΔΕΥΤΕΡΟΛΕΠΤΑ-ΟΔΗΓΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΓΕΙΑ ΖΩΗ»

Ο Σάκης Σερέφας λαχταρά να τρώει λέξεις

Συνέντευξη στον
Μιχάλη Παπαγεωργίου

Πολυσυλλεκτικός, πολύτροπος, πολύ γενικώς... Ο Σάκης Σερέφας απλώνει δίχτυα σε κάθε έκφανση (συγ)γραφής και το κάνει να φαίνεται τόσο απλό που καταντά σκανδαλώδες. Στο νέο του βιβλίο «90 δευτερόλεπτα» που κυκλοφορεί από τις εκδόσεις «Μεταίχμιο» προτείνει 58 ανατρεπτικούς τρόπους για να γνωρίσει κάποιος τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του. Μέσα σε 90 δευτερόλεπτα την κάθε φορά. Πριν βάλω δυναμό στο μοτέρ του νου για κάθε ερώτηση, πρηγείται μια σκέψη-πεταλούδα. Ο συγγραφέας μπήκε στο παιχνίδι με δυνατό σερβίς.

Εισπνέεις από τη μύτη και εκπνέεις από το στόμα για 90 δευτερόλεπτα. Ένα μηχανάκι «φτιαγμένο» περνά στον δρόμο και σου μπλοκάρει τις οδούς. Αρχίζεις να βρίζεις.

Τι ρόλο έχει παίξει η αυτοβοήθεια στη ζωή σου; Είσαι από αυτούς που την κατακρίνουν όταν μπερδεύεις ή σφυράς αδιάφορος;

Δεν έχω διαβάσει ποτέ κάποιο βιβλίο αυτοβοήθειας. Τα ξεφυλλίζω καμιά φορά στο βιβλιοπωλείο και αγχώνομαι. Ανοίγουν μια τεράστια παλέτα στο μενού των συνταγών ευτυχίας. Κι ίσως αυτό να είναι που με ενοχλεί τελικά: η αγχωτική αναζήτηση της ευτυχίας. Καθώς πιστεύω πως η ευτυχία είναι στιγμές κι όχι σενάριο μεγάλου μήκους, δεν με ενδιαφέρει αυτή η αντίληψη ζωής. Από την άλλη, ίσως υπάρχουν άνθρωποι που πραγματικά βρίσκουν στήριγμα σε αυτά τα βιβλία. Τους κατανοώ, ο καθένας μας ψάχνει την πατερίτσα του όπου μπορεί για να στηριχτεί, μόνο που εγώ ανήκω σε άλλη ράτσα.

Υπάρχει λίστα στο *spotify* με τα καλύτερα τραγούδια κάτω από 90 δευτερόλεπτα. *Elvis Costello*, *Tom Waits* και πάει λέγοντας. Καλή είναι.

Έχεις κάνει μια ανάλυση στον ανθρώπινο εγκέφαλο και στο σώμα σε σημείο που οι «νευροδιαβιστές» να με στοιχειώνουν ακόμη. Γιατί έγινε τόσο εξαντλητικός ανατόμος για την κατάληξη των σπαραγμάτων σου;

Οι νευροεπιστήμες προσεγγίζουν την ανθρώπινη συμπεριφορά με έναν τρόπο τελείως σαρκικό και κρεάτινο, βασίζονται στην κρεατίλα, κάτι που μου ταιριάζει πολύ. Νιώθω σαν ένα κρέας που αναπνέει και δρα επειδή μέσα του γίνεται ένα ορμονικό πάρτι, κυρίως στον εγκέφαλο, που καθορίζει μέχρι έναν βαθμό τη διάθεση και τις συμπεριφορές, τις δικές μου και των γύρω μου. Καθώς δεν με απασχολούν μεταφυσικές αγωνίες και πεποιθήσεις, δεν τις σπκώνει καθόλου ο οργανισμός μου, ούτε συνομιλώ με το άπειρο όταν γράφω, αναζητώ την επινόηση μιας ερμηνείας του κόσμου και του εαυτού μου μέσα από το χημικό κοκτέιλ που είμαι. Η ματιά μου απέναντι στους γήινους και στον εαυτό μου δεν είναι ανθρώπινη, αλλά ανθρωπολογική, σε συνθήκες εργαστηρίου. Τους σπουδάζω και, υποθέτω, με σπουδάζουν όλο περιέργεια.

5.070.000.000 αναζητήσεις στο google πατώντας 90 seconds. Ολίγον σκιαχτικό.

Γράφεις συχνά για τα πιο σοβαρά πράγματα με παιγνιώδη τρόπο και για τα πιο «ελαφριά» με απρόβλεπτο στίλ. Έχοντας γράψει τα μύρια όσα και συνεχίζοντας σαν Αιθίοπας σπρίντερ, έχεις καταλήξει γιατί εναλλάσσεις μανιωδώς το ρεπερτόριο;

Τα 75 βιβλία που έχω εκδώσει μέχρι σήμερα, συμπεριλαμβάνοντας και τα θεατρικά μου, είναι ο τρόπος μου να ζω την κάθε μέρα, σαν την αγελάδα που βόσκει στο ίδιο λιβάδι καθημερινά, όχι από καταναγκασμό, από συνήθεια ή από γκουρμεδιά, αλλά γιατί απλούστατα πεινάει. Κι εγώ πεινάω για λέξεις. Οι λέξεις κατασκευάζουν ένα παράλληλο σύμπαν μέσα μου το οποίο με κάνει να βλέπω την αληθινή ζωή σαν να πρόκειται για προσομοίωση *matrix*, μέσα σε έναν σκληρό δίσκο που είναι φτιαγμένος από αυτές τις λέξεις, οι οποίες καταλήγουν σε ιστορίες. Οι άνθρωποι γύρω μου είναι οι λέξεις που εκφέρουν κι αυτές που επινοώ γι' αυτούς μέσα στις σκέψεις μου. Τα σκυλιά στον δρόμο είναι λέξεις. Τα αρνίσια παϊδάκια στο πιάτο μου είναι λέξεις. Μονάχα οι λέξεις δεν είναι λέξεις. Είναι το σόφτγουερ, το λειτουργικό σύστημα της ζωής μου. Κανένα λειτουργικό σύστημα δεν έχει συνείδηση ότι είναι λειτουργικό σύστημα, αν και αυτό αμφισβητείται τελευταία.

Όσο για την εναλλαγή του ειδολογικού θεματολογίου στα βιβλία μου -ποίηση, πεζογραφία, θέατρο, βιβλία για νέους, μελέτες για τη Θεσσαλονίκη, μεταφράσεις-οφείλεται στο με ποια όρεξη ξυπνάω κάθε πρωί ώστε να μη βαριέμαι με τη μονοκαλλιέργεια ενός είδους μονάχα. Έτσι κι αλλιώς, τα ίδια πράγματα γράφω συνεχώς, αλλά με διαφορετική φόρμα και διαφορετικές λέξεις. Ο ίδιος νους μέσα μου είναι που ορά κι ακούει.

Ο κεντρικός ήρωας στο «*Player*» του Ρ. Άλμαν ήθελε λαμπρές ιδέες για ταινίες με 25 λέξεις περίληψη. Προλα-

βαίνεις να «πουλήσεις» κάτι σπουδαίο σε 90 δευτερόλεπτα; Ρητορικό.

Απευθύνεσαι σε εμάς τους «γήινους» διαρκώς κατά την περιδιάβαση των σελίδων. Πιστεύεις πως το βιβλίο θα βρεθεί μελλοντικά σε κάποια χρονοκάφουλα; Γιατί μας «γειώνεις» διαρκώς;

Έχω ιδεοληπτική και ψυχαναγκαστική αυτοσυνείδηση του πόσο περαστικός είμαι πάνω στην πασαρέλα του βίου, όσου μου αναλογεί. Αμχανώ με τους ανθρώπους που συμπεριφέρονται λες και το πάρτι τους δεν θα λήξει ποτέ, οπότε κάνουν χαζομαρίτσες και σπαταλούν πολύτιμα δευτερόλεπτα. Φυσικά, κι εγώ δεν πάω πίσω, έχω

έντονη την ανάγκη να βλακεύω πού και πού, χαλαρώνει το ελατήριο εντός, αλλά μετά ξαναπαίρνει εμπρός. Αυτός είναι και ο στόχος του πρόσφατου βιβλίου μου «90 δευτερόλεπτα: Οδηγίες για την επίγεια ζωή». Να κεράσω στον αναγνώστη κάποιες οδηγίες για το άναρχο σπορ που ονομάζουμε «ζωή». Τι είναι η ευτυχία; Πόσο διαρκεί μια στιγμή στη ζωή μας; Μπορούμε να εμπιστευόμαστε τις αναμνήσεις μας; Τι συμβαίνει όταν παθαίνουμε έρωτα και τι όταν τον ξεπαθαίνουμε; Τι παιχνίδια μάς παίζει το μυαλό μας με την πρώτη σκέψη του όταν ξυπνάμε; Γιατί πρέπει να τρώμε τηγανπτές πατάτες χωρίς να το εξομολογούμαστε ενοχικά στον εξομολόγο που κρύβουμε μέσα μας; Και άλλες παρόμοιες ελαφρότητες...

Λαχταρώ έναν/μία τηλεφωνητή/ήτρια από μια εταιρεία που θα μου πει: Θα σας απασχολήσω ΜΟΝΟ για 90 δευτερόλεπτα.

Έχεις ενάμισι λεπτό για να σκεφτείς και να διατυπώσεις την τοιχογραφία της εποχής που ζούμε με όσες λέξεις χρειάζεται αυτό το «υπέροχα καταδικαστικό» έντυπο όριο.

Παίδες, σας έχω νέα, η ζωή δεν είναι πρόβα.

